

Kamurangsor újra

VISSZHANG - LV. évfolyam 10. szám, 2011. március 11.

Maitz Péter két okból vitatja az oktatókat értékelő *MarkMyProfessor* honlapot bíráló írásomat. (Előzmények: Kenesei István: *A kamurangsor*, *ÉS*, 2011/8., febr. 25.; Maitz Péter: *Kamurangsor?* *ÉS*, 2011/9., márc. 4. - a szerk.) Szerinte jó dolog, hogy van egy ilyen véleményfórum, de rossz dolgot műveltem, amikor „az érvelésnek egy problematikus módját választottam”. Sőt kétségbe vonja, hogy tisztességes eljárással vizsgáltam meg a honlap rangsorait, és kiáll amellett, hogy a honlap „hűen tükrözi az oktatási problémák jelentős részét”, továbbá kijelenti, hogy ezek „a nyilvános vélemények nyomást gyakorolhatnak az intézményekre, hogy a létező problémákkal szembenézzenek”, mert a megbízhatóbb felmérések eddig „eltűntek a fiók(ok) mélyén”.

Jóllehet a friss hírek fényében ma nem a rangsorok ügye a hazai felsőoktatás legégetőbb gondja, sajnos nem mehetek el szó nélkül amellett, hogy Maitz tanár úr tendenciózusan olvasta írásomat, hamis színben tüntette fel szándékaimat, és félreértette céljaimat. Nem azt nehezményeztem ugyanis, hogy a diákok kicserélhetik tapasztalataikat tanáraikról, hogy van egy nyilvános anonim fórumuk, ahol akár szidhatják, akár dicsérhetik az oktatókat. Én csupán a rangsorok komolytalanságát igyekeztem bemutatni.

Ahhoz azonban, hogy ezt megtegyem, bizony ki kellett próbálnom, hogy feltevésem helytálló-e. Ehhez pedig szándékosan hamis neveket, tantárgyakat és osztályzatokat kellett feltöltenem, ráadásul többször is, hiszen azt, hogy adott IP-címről a rendszer ezt megengedi-e, csakis így lehet ellenőrizni, ami a honlapgazdák szerinti kb. 30 000 értékeléshez képest aligha befolyásolhatta az összképet. Ezt az eljárásomat persze Maitz tanár úr sajátos címkézésével lehet „kamuzásnak”, „torzításnak”, „hiteltelenítésnek” nevezni, valamint merő jóindulattal feltenni, hogy „jómagamból indulok ki”, amikor nem élek mások jóhiszeműségének a vélelmével - mikor csupán azt bizonyítom, hogy a kijövő eredményekre nem lehet rangsorként hivatkozni.

Maitz tanár úr elolvasta a Felhasználási feltételeket és az Útmutatót is, mert ezekre hivatkozik, amikor azzal vádol, hogy „felrúgom az összes irányelvet”, amelyet a lapgazdák kialakítottak. Csakhogy, szemben például az internetről szabadon letölthető bármely felhasználói programmal, itt be sem kell ikszelni azt a kötelezettséget, hogy „a felhasználási feltételeket elfogadom”, mielőtt bármely oktatóra rákeresek és leosztályozom, hiszen ezeket a kikötéseket a főoldalon még csak látni sem lehet, nemhogy kötelező lenne rájuk kattintani a további lépésekhez. És regisztrálni is csak a feltöltésekhez és a fórumozáshoz szükséges.

Akkor pedig nem tehetünk mást, mint bízunk a jó szándékú hallgatókban, és ezentúl érdekes vélemények gyűjteményének tekintjük a honlapot. No de nem Maitz Péter maga mondja, hogy a honlap majd „nyomást gyakorolhat az egyes intézményekre”? És ha ez valamikor a jövőben megvalósul, vajon nem lesz-e érdeke a lepontozott oktatónak, hogy javítsa a saját osztályzatait? Vajon nem lesz-e érdeke a rosszul szereplő intézménynek, hogy mozgalmat indítson jobb helyezést elérendő? És mindez egy olyan világban, ahol már nemcsak a hallgatók puskáznak a vizsgán és ollózzák a dolgozataikat az internetről a legnagyobb természetességgel, de az oktatók, sőt néhol a miniszterek is plagizálnak a disszertációikban (lásd az *ÉS* múlt heti vagy a *HVG* márc. 5-i számát), és a bizonyítványokat meg a diplomákat sokan a sarki vagy az internetes piactérről szerzik be.

A honlap készítői pedig még a rendelkezésükre álló technikai lehetőségeket sem használták ki, például nem tiltották le az azonos IP-címről érkező többszörös osztályzatokat, ígéretük ellenére nem törlik ki a nem létező oktatókat (az én „*sajtszerkesztés-tanárom*” máig látható), de még a különböző nevekkel felvitt azonos oktatókat sem „vonják össze”, noha azt egy igen egyszerű kereséssel és javítással meg lehetne

oldani. De bármit tegyenek is a honlap gazdái, hiteles információkra ne számítsunk.

Maitz Péter nem vette észre, hogy nem az értékelésjátékot magát bíráltam, hanem a belőlük készített rangsorokat, de még inkább azokat a hírportálokat, tévéműsorokat, intézményvezetőket stb., akik vagy amelyek komolyan vették a listákat, és nagy hangon bejelentették, illetve büszkélkedtek vele, hogy kik állnak a rangsor élén - amint az például a honlap Facebook-oldalán ma is látható.

Üzengessenek csak a diákok egymásnak arról, hogy melyik oktató milyen: ezzel nekem semmi problémám nem volt, hiszen az ilyesmi mindig is szokásban volt, ám csak most vált lehetővé internetes formában. A baj e rangsor minden kétely nélküli elfogadásával van, mert azt illusztrálja, hogy a felsőoktatás, amelynek Karl Popper szerint a kritikus gondolkodásra nevelés és annak elterjesztése lenne a fő feladata, ettől teljesen érintetlen oktatókra és - ami még sajnálatosabb - vezetőkre bízta magát.